

Brihang

Droomvoeding

Kinderen krijgen is tegelijk het mooiste en het moeilijkste dat er is. Brihang – sinds enkele jaren ook ervaringsdeskundige – schrijft op het mooi getitelde *Droomvoeding* enkele jaren stilte van zich af. Het levert een album op met enkele mooie momenten, maar jammer genoeg kan het niet over de hele lijn overtuigen.

De titel *Droomvoeding* verwijst naar de nachtelijke voedingen van Brihangs pasgeboren baby. Die momenten testen het fysieke gestel en de relatie van jonge ouders, maar de baby eet puur op instinct

zonder wakker te worden. Voor de boreling is het leven zonder bijzaak, voor de ouders is het vaak overleven. Maar er zijn ook mooie kanten: banden worden gesmeed, dromen worden gevormd.

Die dromen worden gaandeweg echter geconfronteerd met de realiteit. De grenzen van de vrijheid komen in zicht en iedereen tast in het duister. Zo ook Boudy Verleye, voorheen enkel kunstenaar en muzikant, nu vader in hoofdberoep. “Accepteren”, het eerste nummer, is meteen het beste. Het is de samenvatting en intentieverklaring voor de rest van de plaat. Kinderen zetten nu eenmaal alles op zijn kop en daar valt niet buiten te gaan. Verleye gaat in gesprek met zijn egocentrische jonge zelf en besluit dat moeilijk uiteindelijk vooral de moeite loont. Er vallen mooie observaties te rapen over hoe zijn wereld krimpt terwijl die van zijn kinderen groeit, over hoe hij zichzelf moet leren dat niets meer moet, maar zijn kind vooral moet leren dat niet alles mag. Verderop klinkt het: “Waarom zou ik al mijn tijd aan een berg spenderen, er is nog zoveel om van de heuvels te leren.” De lat mag lager, de eisen die je aan jezelf stelt mogen minder strak. Leren loslaten is de boodschap en dat is ook wat Brihang op *Droomvoeding* doet. Zo laat hij voor het eerst de productie aan een ander over. Waar Verleye vroeger muzikaal minimalistische tableaux schetste, voegt Alois Maddens rake kleuraccenten toe en dat geeft resultaten die gaan van dramatisch tot zalvend.

Brihang wordt immers al te vaak in het vakje van de hiphop gestoken, maar nummers als “Mama’s buik” zijn al lang geen hiphop meer en hoeven dat ook niet te zijn. Op een bedje van zachte pianotoetsen spreekt Boudy zijn ongeborn kind toe dat zijn plaats in deze wereld fier mag opeisen, want de hel, dat zijn niet alleen je eigen angsten als nieuwe ouder, maar ook de bijna-verwijten van de anderen dat je op deze wereld toch geen kinderen kan zetten uit morele of ecologische overwegingen. Maar elk kind zou zich zo gewenst moeten voelen als de manier waarop Brihang zijn kind bestaansrecht toedicht.

Het ouderschap maakt ook week. De dwang om uit trots je kinderen met de buitenwereld te delen voert je via *#sharenting* naar *#noshame* en dus doet Brihang wat elke jonge ouder doet: zijn kinderen in de picture zetten door zijn dochter aan het woord te laten en de hartslag van zijn ongeborn kind te samplen. Als hiphop draait om *keeping it real*, dan is Verleye op dit album extréém waarachtig. Dus toch.

Tegelijk schuwt Brihang de keerzijde niet: in “Alles loopt anders” moet er opnieuw geleerd worden om te gaan met je partner, die er niet meer onvoorwaardelijk voor jou alleen is. De baby als doorsnede van de liefde zet de unie van de relatie onder spanning. Er is de druk van de buitenwereld: we denken allemaal dat we gezond moeten eten, sporten én een vakantie naar de zon boeken (“Veel succes”), maar ook de druk van binnenuit. “Zee van tijd” verwoordt de verscheurdheid tussen verlangen naar tijd voor jezelf en je gezin niet kunnen loslaten. In de tijd alleen sluipen de twijfels binnen, kinderen geven monomane focus.

Bovendien heeft ‘ouder worden’ twee betekenissen, zo ook op *Droomvoeding*. Groeipijnen kennen geen leeftijd, dus er is niet enkel het welkom aan het nieuwe leven, maar ook het adieu aan het oude. De dood eist geregeld haar plek op. Er was de verstillende vooruitgeschoven single “Telefoontje” en er zijn de doodsprentjes die op de kast tussen de geboortekaartjes staan.

Het leven dus, *#itscomplicated*, en zo ook onze relatie tot dit album. We lijken op een prima oordeel van deze langspeler af te stevenen, maar de waarheid is dat, de vele rake observaties ten spijt, *Droomvoeding* ons nergens écht weet te raken. De productie is verzorgd, maar misschien net iets té en Brihang wordt vaak geprezen om zijn poëtische zeggingskracht – zijn woorden schieten ook op *Droomvoeding* geregeld raak – maar niet alle teksten halen hetzelfde niveau. Zo blijft hij in “Berg” steken op Bond Zonder Naam-achtige leuzes over sneeuwballen en “je naam in de echo schreeuwen” terwijl het refrein niet veel meer is dan “Bergop, bergaf, het leven is een berg op klimmen”. Een plaat maken over je kinderen is mooi, maar de vorm moet daarom de inhoud niet altijd volgen.

In “Tussenin” gaat het over hoe het ouderschap je dwingt tot mildheid. Principes van wit en zwart behoren de jeugd toe en de aanwezigheid van nieuw leven dwingt je tot de grijswaarden binnen het spectrum. Het is een leven van middle of the road, maar het is wel de veiligste route. De vraag is of dit de beste keuze is

voor een artistiek werk. "Er is een kleiner en groter en alles daartussen is mediocre." Mild zijn is iets wat ook wij nastreven in het leven, maar de eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat dit album voor ons – de mooie observaties ten spijt – al te vaak in de laatste categorie landt.